

Hjalmar Karlsson 1870-1940 (Finnvik)

Hjalmar Karlsson (levde vid Finnvik hela sitt liv, 1870-1940. var ett stort original och hans minne har länge levt kvar i bygden. Det lär har varit en stilig karl. Drygt två meter lång med långt, lockigt korpsvart hår och böljande helskägg kunde han inte undgå att väcka uppmärksamhet.

I en artikel i DN 1919 skrev folk- och hembygdsskildraren Amadeus Bianchini: *"Hjalmar Karlsson är en intelligent karl, och jag beundrar honom för hans idéer och den konsekvens varmed han håller fast vid dem. Han är storartad som naturmänniska och världsföraktare. Hans hållning är stolt, ty han är herre på Finnvik, herre över kattor och getter, hökar och över oändliga skogar med harar, fågel och storvilt"*

1887, när Hjalmar var 17 år, dog hans far och han övertog den stora skogsgården vid Likstammens strand. Denne skogens son älskade sin skog, djur och växter. Gårdens skötsel brydde han sig inte mycket om. Under en tid hade han en arrendator men när han skulle sköta gården själv blev det något av ett kaos.

Amadeus Bianchini skrev: *"Hans håg står till skogen, den hemlighetsfulla, sagouppfyllda skogen. Genom arv har han blivit ägare till kolossala skogsmarker. Han låter skogen sköta sig själv, låter den frodas och växa fritt. Att genomströva Karlssons skog är ett studium. Det är en urskog som man inte mångenstädes träffar, och man skådar här de mest underbara vegetationsbilder."*

Han hade ett tjugotal kor, men brydde sig inte om att skörda foder till dem. Ungdjur och kalvar fick gå på skogen. De förökade sig okontrollerat och blev mer eller mindre förvildade, vilket glädde tjuvjägarna i trakten.

En gång i början av förra seklet bjöd ett skogsbolag en halv miljon kronor för att få avverkningsrätt på Finnviks skogar. Men de kände inte Hjalmar.

-Jaså, är skogen värd så mycket, sa Hjalmar. Då får den allt stå kvar.

"Finnviken" var en stor djurvän, även om han lät hundarna söka större delen av sin föda i skogen. Han tämjde också fåglar och djuren förstod honom bättre än människorna, konstaterade Bianchini. Hjalmar levde ogift hela sitt liv. Anledningen lär vara att han inte fick gifta sig med en piga han tyckte om. Hans mor tyckte inte att hon var fin nog åt hennes son. När han inte fick gifte sig den gången svor han på att aldrig göra det.

Inne i det stora gula huset vid Finnvik sov Hjalmar i salen. Där hade han sin tältsäng. Amadeus Bianchini igen: *"Här residerar ägaren av Finnvik. Ensam är han, här har han gott om svängrum i alla de stora rummen, borde åtminstone ha, men så är inte fallet, ty rummen är fulla av allehanda underliga ting, fiskredskap, getskinn, gamla stövlar och antika byråar. Det är en underlig miljö i vilken Karlsson framlever sina dagar. Men han vill vara sig själv även i det avseendet."*

"Finnviken" var en en känd och omtalad man. När bönderna i Sörmland begav sig till Stockholm för att delta i Bondetåget 1914, fick han gå i täten och bära fanan i marschen genom Stockholm. Hjalmars mäktiga gestalt lär ha väckt enorm uppmärksamhet bland de folkmassor som kantade gatorna.

I slutet av 1930-talet blev situationen ohållbar på Finnvik. Hjalmar sattes under förmyndare



eftersom han varken kunde sköta djur eller jord.

1940 avled Hjalmar Karlsson i en ålder av 70 år på Finnvik. När begravningsståget drog fram längs den svindlande vackra vägen förbi Grindviks kvarn och Brandsbol, inträffade en märklig händelse som det senare talades mycket om i bygden.

När begravningsståget skulle passera en liten äng lösgjorde sig tre stora älgar ur den mörka storskogen och gick fram och ställde sig i rad vid vägkanten. De stod som på parad till följet passerat och vände sedan och gick långsamt in i skogen igen. De som blev vittnen till händelsen blev djupt tagna och menade att det var skogens djur som visade sin vördnad och tog avsked av den märklige herren vid Finnvik.

[Källa: Sörmlands Nyheter 1992-01-04]